

Arrest

nr. 110 767 van 26 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. DEWAELE loco advocaat J. MARIEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, F.(...) A.(...) H.(...), bent een vierendertigjarige Afghaanse jongeman van Tadjiek-origine. U bent geboren in de stad Kaboel. U huwde in het jaar 2000 (1378) met L.(...) met wie u samen vier kinderen kreeg. U hield een kopiezaak open in de wijk KhairKhana. De winkel was gevestigd op het gelijkvloers van uw huis. De meeste mensen van uw familie waren sympathisanten van de Liberation Organisation of the People of Afghanistan (SAMA), een maoïstisch-geïnspireerde politieke partij in Afghanistan. Uw problemen begonnen toen u zes maanden voor uw vertrek een vriend van uw vader, D.(...) genaamd, tegen het lijf liep. Het was twintig tot éénnentwintig jaar geleden dat jullie elkaar gezien hadden. D.(...), ook een sympathisant van de SAMA-partij, stelde u voor om boeken voor hem te printen en te kopiëren. Nadien zou hij de beschrijving van een contactpersoon, die de boeken kwam ophalen, doorbellen die de boeken op zijn beurt aan andere personen zou doorgeven. Op 17 juli 2012

(29 saratan) werd de contactpersoon door gewapende mannen tegengehouden. Deze contactpersoon verklikte u bij deze mannen die, samen met de contactpersoon, op 19 juli 2012 (29 saratan) uw winkel binnenvielen. U was op dat moment materiaal voor de fotokopie machine gaan kopen. De mannen vernielden uw winkel en hielden uw gezin gevangen van elf uur in de morgen tot drie uur 's middags. De winkelier die tegenover u woonde, belde u op en verwittigde u dat er gewapende mannen met een boek in hun hand op zoek waren naar u. Ze beschuldigden u ervan een ongelovige te zijn. Op dit moment wist u dat dit incident handelde over de boeken. U had schrik en dook onder bij een vriend van u. U probeerde uw vrouw op te bellen maar die kon niet opnemen aangezien de mannen nog altijd in het huis waren. Nadat de mannen vertrokken waren belde uw vrouw u op en zei dat u best niet naar huis zou komen.

De volgende dag kwamen de mannen opnieuw langs bij u thuis. Ze hielden uw gezin opnieuw vast en dit keer werd uw vrouw geslagen en vernederd. Uw vrouw kon uit een telefoongesprek, gevoerd door één van de gewapende mannen, afleiden dat commandant S.(...) verantwoordelijk was voor het hele incident. U probeerde D.(...) te bereiken maar hij nam niet op. Toen u met een andere GSM probeerde, lukte het wel. Hij zei u dat de verwanten van zijn contactpersoon hem hadden opgebeld dat de contactpersoon werd meegenomen door gewapende mannen. Hij was niet op de hoogte van de aanval op uw winkel. Hij vertelde u dat commandant S.(...) achter de feiten zat en dat uw leven in gevaar was. U verbleef nog enkele dagen bij uw vriend en vertrok op 23 juli 2012 (2 asad) richting de grens met Iran. Op 26 juli 2012 (5 asad) bereikte u de grens met Iran. Sinds het laatste contact met uw vrouw had u uw GSM afgezet en toen u de grens overstak moest u die afgeven aan de smokkelaar. Sindsdien heeft u niets meer van uw familie gehoord.

U ontvluchtte Afghanistan op 23 juli 2012 en kwam aan in België op 24 januari 2013 waar u de volgende dag op 25 januari 2013 asielaanvraag.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u de manschappen van commandant S.(...).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een document voor dat aantoonde dat u twee dagen voor het gehoor plaatsvond, verdoofd werd om een tand te trekken.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig plausibel zijn en zo veel verwarring scheppen dat er geen geloof kan aan gehecht worden. Bovendien legt u geen enkel bewijsstuk neer dat uw asielaanvraag kan ondersteunen.**

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat u sinds u vertrek uit Afghanistan nog geen contact heeft gehad met uw familie. Dat u geen telefoonnummers meer heeft is wel een bijzonder flauw excuus (CGVS, p.5). Men kan aannemen dat er voldoende kanalen voorhanden zijn om de telefoonnummers van uw familie of kennissen terug te vinden. U heeft nochtans alle redenen om uw vrouw te contacteren aangezien ze vlak voor uw vertrek twee keer werd gegijzeld (CGVS p. 6 en 7) en tijdens deze laatste gijzeling werd geslagen en vernederd (CGVS p. 7, 13 en 14). **U kon verwachten dat dit opnieuw ging gebeuren.** De reden waarom uw vrouw werd vernederd en geslagen was immers zodat ze uw verblijfplaats zou opgeven (CGVS p. 14). **U kon dus verwachten dat zolang uw vervolgers u niet hadden gevonden ze uw vrouw gingen blijven lastigvallen om uw locatie te weten te komen.** De laatste keer dat u contact had met uw vrouw had u haar gevraagd het huis te verlaten en naar haar zus te gaan (CGVS p. 13). **Als dit de laatste keer was dat u contact met haar had, betekent dit dat u tot op heden niet weet of uw vrouw daadwerkelijk een veilig onderkomen bij haar zus heeft gevonden. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u niet meer moeite heeft gedaan om uw vrouw te contacteren na het laatste contact.** Uw uitleg hiervoor is dat u na uw laatste contact, twee dagen nadat uw winkel werd vernield en één dag nadat uw vrouw werd geslagen (CGVS p. 13), uw GSM afzette uit vrees voor de politie (CGVS p. 13). Nadat u, vijf dagen na de laatste keer dat u contact had met uw vrouw, de grens met Iran bereikte (CGVS p. 7), moest u uw GSM afgeven (CGVS p. 5 en 13). **Men kan zich reeds vragen stellen bij het feit dat u uw GSM zou moeten uitzetten uit vrees voor de politie, nergens uit uw verklaringen blijkt dat de politie betrokken is bij uw problemen, maar op zich is het ook geen voldoende verklaring waarom u uw vrouw niet zou kunnen contacteren.** U kon iemand anders zijn GSM gebruikt hebben om uw vrouw te contacteren. U kan niet beweren niet op dit idee te zijn gekomen gelet op het feit dat u het idee wel toepaste toen u D.(...) niet kon bereiken met uw eigen GSM (CGVS p. 7). **Het feit dat u uw vrouw na uw laatste contact twee dagen na het incident (CGVS p. 13) vijf dagen lang niet belt (CGVS p.**

7) terwijl u niet met zekerheid wist of uw vrouw in veiligheid was en het een minimum aan moeite had gekost om haar op te bellen, ondermijnt uw geloofwaardigheid. Bovendien is het niet helemaal duidelijk waarom u uw gezin niet in veiligheid heeft gebracht na de eerste keer dat uw vervolgers bij u waren langsgelopen. U vond het voor uzelf wel nodig om van uw huis weg te blijven uit veiligheidsredenen (CGVS p. 6 en 7). Waarom deed u dit dan niet voor uw gezin dat danig onder de indruk moet zijn geweest na het vernielen van uw winkel (CGVS p. 6)? Zoals reeds eerder gezegd kon u immers verwachten dat uw vervolgers niet zouden rusten voor ze u te pakken hadden. Het geheel van bovenstaande observaties laat ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de cruciale elementen uit uw asielrelaas.

Verder had u ook nadat u Afghanistan ontvlucht was uw vrouw kunnen contacteren. Uit uw verklaringen blijkt dat u een brief kon sturen naar de school tegenover uw winkel die de brief dan zou kunnen doorgeven aan uw familie (CGVS p. 5). Als u gevraagd wordt waarom u dit dan niet heeft gedaan, antwoordt u dat u de kans nog niet heeft gekregen (CGVS p. 6). Nochtans dateert uw asielaanvraag van 24 januari 2013 wat u exact drieënveertig dagen (gehoor vond plaats op 7 maart 2013) de tijd geeft om een brief te schrijven naar uw gezin waarvan u nog altijd niet weet of ze in veiligheid zijn. In totaal is dit dus acht maanden (u vertrok uit Afghanistan in juli 2012) dat u geen enkele moeite heeft gedaan om uw gezin te contacteren. **Hieruit kan worden afgeleid dat u weinig tot geen vrees heeft dat uw gezin iets zou overkomen hoewel uit uw verklaringen, onterecht dus blijkbaar, blijkt dat uw gezin het grootste leed van uw problemen heeft geïncasseerd.**

Daarnaast wordt uw gehoor gekenmerkt door onduidelijke en verwarrende verklaringen. Zo verklaarde u dat de contactpersoon die bij u om de boeken kwam, tegengehouden werd door gewapende mannen die vroegen waar hij de boeken vandaan haalde (CGVS p. 6) terwijl u later in het gehoor beweerde dat de contactpersoon bij hem thuis werd opgepakt (CGVS p.10). U voegde eraan toe dat de contactpersoon de gewapende mannen begeleidde naar uw winkel en daar de hele tijd bleef toen ze uw winkel vernielden en uw gezin gijzelden (CGVS p. 11) terwijl u daar voordien toen u de kans kreeg uw problemen uit de doeken te doen niets over vermeldde (CGVS p. 6 en 7). Nog later in het gehoor sleurt u er een tweede persoon bij die werd opgepakt, uw contactpersoon verklikte die op zijn beurt u verklikte (CGVS p. 11). Als u gevraagd wordt waarom u dit niet vermeld heeft toen u de kans kreeg om uw problemen uit de doeken te doen, antwoordt u dat het u niet werd gevraagd (CGVS p. 9). U verklaarde dat u dacht dat u vragen ging gesteld worden en dat u bereid was om te antwoorden (CGVS p. 9). Dit is de wereld op zijn kop. **Als u tijdens het gehoor wordt geconfronteerd met het feit dat uw problemen in Afghanistan hiaten vertonen, kunt u deze verantwoordelijkheid niet wegschuiven door te zeggen dat u de vraag niet werd gesteld. De verplichting om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over uw nood aan bescherming, rust immers bij de asielzoeker zelf. De asielinstanties mogen van een asielzoeker dan ook correcte en coherente verklaringen verwachten over de problemen die hij onderging in zijn land van herkomst.** Het feit dat u dit niet kan, is eerder te zoeken in de richting dat het moeilijk is om doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over feiten die men niet heeft meegemaakt dan het excuus dat men u de correcte vraag niet heeft gesteld.

Verder kan u ook niet verduidelijken hoe de boeken geleid hebben tot uw problemen. U vermeldde een persoon die dan uw contactpersoon verklikte die op zijn beurt uw vervolgers begeleidde naar uw winkel (CGVS p. 7). **Vreemd genoeg kan u geen extra informatie geven.** U verklaarde dat de boeken werden gevonden op de locaties Istalif en Farza maar dat u niet wist hoe de boeken precies gevonden werden door uw vervolgers (CGVS p. 10) en hoe die tweede persoon (diegene die uw contactpersoon verklikte) werd opgepakt. Nochtans was D.(...) zeer behulpzaam toen u hem telefoneerde. Hij gaf u informatie over hoe uw contactpersoon werd opgepakt, dat hij u had verklikt en deelde u mee wie uw vervolgers precies waren (CGVS p. 10). **Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u geen informatie heeft over hoe de boeken zijn gevonden in Istalif en Farza en hoe ze de link hebben gelegd met die tweede persoon.** Die persoon kan immers niet op twee plaatsen, Istalif en Farza, gevat geweest zijn door uw vervolgers. Hieruit kan men afleiden dat er nog een heel verhaal achter schuilt over hoe de boeken geleid hebben tot die persoon die dan uw contactpersoon verklikte. Een verhaal dat D.(...) moet gekend hebben gelet op het feit dat hij had vernomen van iemand anders dat de boeken gevonden zijn op deze plaatsen (CGVS p. 10).

Vervolgens kan u niet verklaren waarom zowel u als de winkelier, die getuige was van uw families gijzeling, de politie niet hebben gebeld. Als u gevraagd wordt waarom u de politie niet heeft gebeld, antwoordt u dat de politie deel uitmaakt van een islamitische regering die ook tegen dit soort boeken is (CGVS p. 12). Hoewel het CGVS erkent dat dit mogelijks problemen voor u zou kunnen opleveren, verklaart dit niet waarom u de politie niet belt. De winkelier had u immers net opgebeld met de boodschap dat uw winkel vernield werd, dat uw zoon aan het wenen was en dat ze naar u op zoek waren (CGVS p. 6). Bovendien kon u niet weten wat uw vervolgers met uw familie van plan waren en kon u uw vrouw niet bereiken op de telefoon (CGVS p. 6). **Men kan dan ook van een**

liefhebbend vader verwachten dat hij het leven van zijn gezin verkiest boven een mogelijks onzekere toekomst voor zichzelf omwille van de boeken. Als u wordt voorgehouden dat het welzijn van uw gezin toch belangrijker is dan uw eigen lot waarvan men niet eens zeker is dat dit negatief zal uitdraaien, antwoordt u ja, dat klopt maar als je voor iets kiest als je een doel voor ogen hebt dan moet je ook bereid zijn om offers te geven (CGVS p. 12). De vraag is wat voor doel had u voor ogen? **Uw verwanten waren misschien sympathisanten van de SAMA-partij (CGVS p. 7) en uw vader heeft een groot offer gebracht voor hetgeen waar hij in geloofde (CGVS p. 3) maar uw betrokkenheid bij deze partij of ideologie was zo goed als onbestaande.** Als u geconfronteerd wordt met dit feit antwoordt u dat u misschien niet deelnam aan bijeenkomsten maar dat u wel boeken had gedrukt voor hen (CGVS p. 12). U voegde eraan toe dat je dit (het printen van de boeken) enkel doet als u kiest voor die partij of een sympathisant bent van die partij (CGVS p. 12). Het CGVS betwist niet dat u sympathieën had voor deze partij maar wil er wel de nadruk opleggen dat u pas zes maanden voor uw vertrek begonnen bent met het printen van deze boeken (CGVS p. 6 en 9) en dat u hiermee begonnen bent na een eerder toevallige ontmoeting met D.(...) op een huwelijksfeest (CGVS p. 13). Al die jaren voordien had u dus geen actieve bijdrage geleverd aan de SAMA-partij. Bovendien kan men concluderen dat uw kennis over deze partij ondermaats is als blijkt dat u niet weet dat de ideologie van SAMA geïnspireerd is op de revolutionaire ideeën van Mao Tse Toeng en dat de partij in 2004 een congres hield om alle communistische krachten in Afghanistan te verzamelen (zie toegevoegde informatie: administratief dossier en CGVS p. 8). **Rekening houdende met uw geringe kennis over de partij en het feit dat u pas zes maanden voor uw vlucht uit Afghanistan, door toeval eerder dan engagement, begonnen bent met uw actieve bijdrage aan de partij, namelijk het printen van boeken, kan men niet beweren bereid te zijn vrouw en kinderen op te offeren voor het hogere doel.** Dit soort verklaringen ondermijnt uw geloofwaardigheid in ernstige mate.

Daarenboven was ook de winkelier getuige geweest van de gijzeling van uw gezin en kan men verwachten dat ook hij de politie zou opbellen. Hierover verklaarde u dat als er iets was met de winkel, bijvoorbeeld de winkel was dicht op een moment dat het normaalgezien open was, uw buur u altijd opbelde (CGVS p. 14). De gijzeling van uw gezin door gewapende mannen is natuurlijk van een ander formaat dan een winkel die gesloten is terwijl het zou moeten open zijn. U verzekerde dat de winkelier niets wist over uw SAMA-sympathieën (CGVS p. 7) en dat u hem geen uitleg had gegeven over de boeken toen hij u opbelde en bijgevolg dat u hem ook niet gewaarschuwd had de politie niet op te bellen (CGVS p. 14). U had hem wel gezegd dat u ging proberen zo snel mogelijk naar de winkel te komen (CGVS p. 14). **Als men weet dat de winkelier u na elf uur gebeld heeft (CGVS p. 12) en de gijzeling tot drie uur in de namiddag duurde (CGVS p. 11), is het weinig geloofwaardig dat de winkelier vier uur lang niets ondernomen zou hebben terwijl uw vrouw en kind gegijzeld werden door gewapende mannen, te meer omdat u beloofd had zo snel mogelijk langs te komen.**

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding slechts onduidelijke en verwarrende verklaringen aflegde, de vaststelling dat u geen aanvaardbare verklaring kan geven waarom u acht maanden lang geen contact hebt gezocht met uw familie hoewel die het grootste slachtoffer zijn geworden van uw problemen, samen met de vaststelling dat u niet kan uitleggen waarom zowel u als de winkelier de politie niet hebben opgebeld en u niet meer ondernomen heeft om uw gezin te beschermen na het vernielen van uw winkel, tonen aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielaanvraag. U heeft immers ook geen enkel bewijsstuk neergelegd ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. Het feit dat u twee dagen voor uw gehoor onder verdoving bent geweest om uw tanden te trekken, heeft geen invloed op uw prestaties tijdens het gehoor.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motivering van de bestreden beslissing. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Er is in Afghanistan wel degelijk sprake van een gewapend conflict, ook in de hoofdstad Kabul. Dat het hier gaat over verscheidene aanvallen en geen 'open combat' maakt deze dreiging niet minder reëel. Het willekeurig geweld in Afghanistan is bijzonder verontrustend en verzoeker vreest terecht voor zijn leven. Bovendien zal verzoeker vroeg of laat opnieuw met de militie van commandant S. geconfronteerd worden. Het geweld en de terreurdaden van individuele krijgsheren en militiegroepen in Afghanistan zijn dan ook bijzonder ernstig te nemen. De vrees van verzoeker gaat uit van de militieleden van commandant S., maar ook van de overheid zelf, mocht hij als anti-islamitisch worden bestempeld en vervolgd.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een interview met verzoeker op BBC Nazer, drie drukwerken van de SAMA-partij, een kopie van de omslag van het boek 'Devil's Game' van R. Dreyfuss, een kopie van de omslag van het boek 'A study of the 'non-religious Koran"' van R. Eyrumlu en medische documenten met betrekking tot het trekken van een tand op 5 maart 2013.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoeker geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige en incoherente verklaringen af. Zo stelt hij eerst dat de contactpersoon van D., die de boeken bij hem kwam ophalen nadat verzoeker ze gekopieerd had en met grote zakken naar andere plaatsen bracht, tegengehouden werd door gewapende mannen die vroegen waar hij de boeken vandaan haalde, waarna deze man verzoeker verklikt zou hebben (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 6). Even later verklaart verzoeker daarentegen dat de contactpersoon bij hem thuis werd opgepakt (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid beweert verzoeker vervolgens plots dat er twee verschillende personen waren die werden opgepakt, zijnde de contactpersoon enerzijds en een persoon aan wie deze contactpersoon de boeken doorgaf anderzijds (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 11). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker dit niet heeft vermeld toen hij de kans kreeg vrij zijn asielrelaas uiteen te zetten (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 6-7). Daarnaast verklaart verzoeker dat de boeken gevonden werden op de locaties Istalif en Farza, maar hij weet niet hoe deze boeken gevonden werden of hoe de tweede persoon werd opgepakt (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 10 en 11). Nochtans kreeg verzoeker D. aan de lijn en gaf deze hem wel heel precieze informatie over wat er met de contactpersoon gebeurd was en wie zijn vervolgers waren (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 10). Het verhaal van verzoeker vertoont dan ook grote hiaten en vaagheden, te meer aangezien de tweede persoon onmogelijk in Istalif en Farza tegelijkertijd aanwezig kan zijn geweest. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het hier een slechte vertaling betreft, dat hij verklaarde dat slechts één man werd betrapt met het drukwerk en dit in Istalif of Farza en dat de desbetreffende paragraaf in het gehoorverslag vol schrijffouten staat, stelt de Raad vast dat verzoeker meermaals verklaarde dat de boeken werden gevonden in Istalif en Farza en daarnaast ook stelde dat de boeken werden teruggevonden in twee districten, waarmee hij naar Istalif en Farza verwees (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 7 en 10). De bovenstaande vaststellingen zijn dan ook dermate dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar. Ook het niet vermelden van de tweede persoon kan hierdoor onmogelijk verklaard worden. Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat verzoeker tijdens de vrije uiteenzetting van zijn asielrelaas slechts sprak over de contactpersoon die de boeken bij hem kwam halen (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 6) en pas bij confrontatie met een tegenstrijdigheid in zijn relaas sprak over een tweede persoon (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 11). Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoeker slaagt er echter geenszins in een duidelijk en coherent beeld te schetsen van zijn asielrelaas.

Verzoekers verklaring dat hij sinds zijn vertrek uit Afghanistan geen contact heeft gehad met zijn familie, doet mede afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Verzoeker verklaarde dat de laatste keer dat hij contact had met zijn vrouw hij haar gevraagd had het huis te verlaten en naar haar zus te gaan (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 13). Als dit de laatste keer was dat hij contact met haar had, betekent dit dat

verzoeker tot op het moment van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet weet of zijn vrouw daadwerkelijk een veilig onderkomen bij haar zus heeft gevonden. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker niet meer moeite heeft gedaan om zijn vrouw te contacteren na het laatste contact. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een brief kon sturen naar de school tegenover zijn winkel die de brief dan zou kunnen doorgeven aan zijn familie (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 5). Wanneer verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen op 7 maart 2013 gevraagd werd waarom hij dit dan niet heeft gedaan, antwoordt hij dat hij de kans nog niet heeft gekregen (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 6). Nochtans dateert verzoekers asielaanvraag van 25 januari 2013 wat hem geruime tijd heeft gegeven om een brief te schrijven naar zijn gezin waarvan hij ten tijde van het gehoor nog altijd niet wist of ze in veiligheid zijn. Verzoeker heeft aldus geen enkele moeite gedaan om zijn gezin te contacteren. Dergelijke vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en aan de ernst van de beweerde feiten.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangeeft dat zijn familie veiliger was als men dacht dat zij niet wisten waar verzoeker was en een brief uit België laten toekomen daarom een risico vormt, kan geen afbreuk doen aan bovenvermelde vaststellingen. Overigens komt de brief volgens verzoekers eigen verklaringen niet rechtstreeks toe bij zijn familie, maar bij de school.

2.5. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Het interview van verzoeker met BBC Nadar toont aan dat hij een winkelier was, hetgeen hier niet ter discussie staat, maar kan geenszins bewijzen dat hij hierdoor in de problemen kwam. Ook de drie drukwerken van de SAMA-partij, de kopie van de omslag van het boek 'Devil's Game' van R. Dreyfuss en de kopie van de omslag van het boek 'A study of the 'non-religious Koran'' van R. Eyrumlu kunnen op zich geen bewijs vormen van het asielrelaas van verzoeker. De medische documenten die verzoeker neerlegt tonen aan dat hij twee dagen voor zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een tand liet trekken, maar bewijzen geenszins dat hij hierdoor niet in staat was coherente verklaringen af te leggen.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict, 15 juni 2012; SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse, 11 juli 2012), blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggevallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de

stad vormen een doelwit voor bermbommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. De Raad stelt dan ook vast dat er voor burgers in Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB kan ondergraven. Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij vroeg of laat zal geconfronteerd worden met de militie van commandant S. en met de overheid stelt de Raad dat hierboven reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielaanvraag van verzoeker. Verzoekers argumentatie desbetreffend is dan ook niet dienstig.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF